

om der er Trang tilføede. Der er mange andre Omstændigheder, der maa tages Hensyn til, og jeg nævner den Tro, at der mellem dem, der have mellem 2,500 og 4,400 Kr. i Sæge, er forholdsvis flere, som faa Hjalp og Understøttelse fra Slægtninge og Venner, end mellem dem, som ere i de yngre og lavere Lønnede Embedsmændsklasser. Lad os tage Lieutenantsklassen, som er en af dem, der har under 2,500 Kr. Hvorledes ville Lieutenanter i det Hele kunne leve uden derved, at de faa Understøttelse fra andre Sider. Men lad os gaa op til Kapitainsklassen, hvor de selv ere Familiefædre i en ældre Alder, og hvis Slægtninge og Venner derfor ere gaaede bort, de ville sjældnere have en saadan Understøttelse. Det er derfor ogsaa af den Grund, som for mig imidlertid ikke er den afgjørende, at den Lønningsforbedring, hvorom der er Tale, bør komme alle Embedsmænd tilgode, og at der ikke i den Henseende bør gjøres nogen Forskjel paa, om den Klasse med de Lønninger og den Klasse med de Lønninger er mere eller mindre trængende. Jeg kan ikke skjønne rettere end, at det derfor er ønskeligt, at dette Ændringsforslag vedtages. Jeg anser det for ønskeligt, fordi det viser Landstingets egentlige Mening og egentlige Stilling i denne Sag, og vil da Folkethinget, hvad det er istand til, naar Sagen foreligger saaledes ændret igjen, under Motivering af, at det vil komme denne Landstingets Betragtning imøde, begjære et Fællesudvalg nedsat, kan det gjøres det. Da kan Sagen paany overveies, hvad jeg forøvrigt, havde jeg nær sagt, vil haabe, at der ikke skal være Tid til. Men skulde der være Tid dertil, og vil Folkethinget med en saadan Motivering tage sin Beslutning om Fællesudvalg, vil dette ogsaa bevæge Landstinget til at tage Sagen under fornyet Overveielse endnu i denne Session. Jeg synes altsaa, at det var det Rigtigste og Korrekteste og det for Embedsstanden Gavnligste i dette Dieblit at vedtage det Ændringsforslag, som er stillet.

Finantsministeren (Strup): Jeg tror, at Regjeringen ved de i denne Samling fremsatte Forslag til Lønningslove og ogsaa gennem de ikke korte Forhandlinger, der have fundet Sted om Lønningspørgsmaalet i denne Samling, noksom har vist sin varme Interesse for at skaffe Landets Embeds- og Bestillingsmænd en til deres ydede Tjeneste svarende Løn, og at Regjeringen ikke har erkjendt de nuværende Lønninger for at være saadanne, at man kan betegne dem som gennemgaaende svarende til den ydede Tjeneste og Embedernes Betydning. Jeg kan altsaa suldbommen stadfæste den Forventning, der er bleven udtalt af det ærede Medlem, som først havde Ordet idag, at selv om det ikke lykkes i denne Samling gennem det her foreliggende Lovforslag at skaffe de Embedsmænd, hvis Lønninger ikke ere blevene

bestemte ved de nye Lønningslove, noget Tillæg til deres for knappe Lønninger, vil det være Regjeringen magtpaaliggende ogsaa fremdeles at forfølge det Formaal at skaffe Embedsmændene Lønninger, der svare til deres Stilling og svare til, hvad de ogsaa efter Regjeringens Mening have et billigt Krav paa at vente, at den lovgivende og bevilgende Myndighed vil give dem. — Det vilde være eller er meget fristende for mig at optage den Handske, som er bleven mig tilkastet af et æret kongevalgt Medlem (Næring), men efter Formandens udtrykkelige Opfordring skal jeg lade dette Emne ligge. Et Par Ukorrektheder fra det ærede Medlems Side kan jeg dog ikke undlade at gjøres opmærksom paa. Det er saaledes ukorrekt, naar det ærede Medlem har betegnet det Minimum, som Landstinget for sit Vedkommende vil gaa ned til som Lønningstillæg for indværende Aar, som det Traditionelle eller, som en anden æret Tale (Sesken) betegnede det, som det, der var ydet gennem 5 Aar. Det maa ganske vist hero paa en suldstændig Feilhusning, thi det, som Landstinget ved 3die Behandling vedtog, har kun eet Aars Tradition for sig. I de foregaaende Aar var Lønningstillæget, ikke alene hvad Kvantiteten angaar, men endnu mere, hvad selve Bestemmelserne angaar, vidt forskjelligt fra det, som det ærede Medlem nu har betegnet som det Traditionelle. Det ærede Medlem vil dog neppe have glemt, at det Dyrtidstillæg, som blev vedtaget i forrige Samling, hvad Kvantiteten angaar, var 20 pCt. lavere end det, som blev ydet i de 3 foregaaende Aar, og det ærede Medlem vil dog neppe heller have glemt, at det Dyrtidstillæg, som ifjor blev bevilget paa Finantsloven, kun blev bevilget til de allerede i Statens Tjeneste værende Embedsmænd paa den Tid, Finantsloven udkom. Undtagen fra at nyde Tillegget var Enhver, som efter Finantslovens Stadfæstelse indtraadte i Statens Tjeneste, og de Embeds- og Bestillingsmænd, som i Aarets Løb rykkede op paa højere Lønning, modtog kun Halvdel af Tillegget. Jeg tror altsaa, at man paa ingen Maade kan betegne det, som Landstinget vedtog ved 3die Behandling, og som det ærede Medlem bebrejdede Regjeringen, at den ikke havde forlangt paa Finantsloven for indværende Aar, som det Traditionelle, medmindre man vil nøies med kun et Aars Ude for at mærke en Ring som traditionel, som havende Hjemmel i Traditionen. Jeg kan selvfølgelig ikke fravaade det ærede Thing at vedtage det af 3 ærede Medlemmer stillede Ændringsforslag, hvorved Lovforslaget vil vende tilbage, ikke just til den Skikkelse, men til det Indhold, som det oprindeligt af mig fremsatte Forslag havde. Jeg vil tilføie, at jeg dog ikke ganske forstod Betydningen af den Ændring, som Landstinget vedtog ved 2den og 3die Behandling, saaledes at der deri laa en Misbilligelse af, at Regjeringen havde stillet sit Forlangende saa meget videre.